

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMNEZEU NE CHEAMĂ SĂ FIM LUCRĂTORI VREDNICI ÎN VIA SA

DUMINICA A 13-A DUPĂ RUSALII

(Pilda lucrătorilor răi)

SF. MC. ADRIAN
ȘI NATALIA, SOȚIA SA

Bogată în învățături duhovnicești este Sfânta Evanghelie din Duminica aceasta, a 13-a după Rusalii, în care Sfântul Evanghelist Matei la cap.21, versetele 33-44, ne prezintă pilda lucrătorilor necredincioși în păzirea și lucrarea Viei ce le-a fost încredințată de Stăpânul-Dumnezeu. Această pildă pune în evidență și lucrarea Bisericii și a slujitorilor ei, trimiși și așezați de Hristos în Via Sa ca să aducă roade spre mântuire.

Mântuitorul Hristos a rostit această pildă înainte de Pătimirea Sa și a avut în vedere în special pe farisei și pe cărturari, pe mai marii poporului iudeu, care nu credeau în dumnezeirea și mesianitatea Sa și care s-au arătat nevrednici și nedemni față de chemarea pe care Dumnezeu Le-a făcut-o prin Lege și Proroci.

Evanghelia ne spune că un Stăpân al Casei Sale, care este de fapt Dumnezeu, a sădit o Vie, a împrejmuit-o cu gard, pentru a nu fi călcată de furi, a săpat în ea un teasc pentru producerea vinului din roadele ce se vor strânge, a zidit un turn de veghe ca să poată fi supravegheată și păzită Via mai bine, a încredințat-o apoi unor lucrători, rămânând ca El, Stăpânul, să vină să-și ia partea de roade, iar lucrătorii să-și primească plata pentru osteneala lor.

Lucrurile se întâmplă cu totul diferit. De acolo de unde se afla, Stăpânul trimite la un moment dat slujitori de-ai Săi apropiați să rânduiască cele ce se cuvin cu lucrătorii și să ia partea din roade, căci Via era proprietatea Stăpânului. Lucrătorii Viei, în loc să-i respecte și să se poarte cuviincios cu cei trimiși, dimpotrivă, plini de invidie, răutate și necredincioșie față de Stăpânul lor, s-au crezut dintr-o dată stăpânii Viei. Așa că i-au prins pe cei trimiși, i-au bătut și chiar pe unii dintre ei i-au omorât.

Auzind Stăpânul de cele întâmplate, a trimis mai mulți slujitori către lucrătorii necinstiți și răi, dar aceștia la fel au procedat cu cei trimiși. Supărat de cele petrecute, Stăpânul ia o hotărâre, să trimită la ei pe însuși Fiul Său, căci poate se vor rușina și se vor purta

cuvincios și demn măcar cu Acesta. Contrar așteptărilor, cu și mai multă răutate s-au repezit lucrătorii cei răi asupra Fiului Stăpânului, zicând că acesta este moștenitorul Viei. Și prinzându-L, L-au scos afară din Vie și L-au omorât ca să ia ei moștenirea.

Ce va face oare Stăpânul cu lucrătorii cei răi, vicleni, nedemni și ucigași?

Desigur îi va pedepsi, iar Via o va încredința altor lucrători, din alte neamuri, care vor aduce roade la vremea lor, care vor lucra cinstit și drept, plini de recunoștință în Via Stăpânului lor. Dacă Stăpânul Viei este Dumnezeu, „Fiul trimis” este Însuși Fiul lui Dumnezeu, cel Întrupat, care a adus lumii mântuirea. El însuși nu a fost primit de fiii poporului ales, ci a fost prins, răstignit și omorât, afară din Vie, adică în afara Cetății Sfinte a Ierusalimului.

La fel și slujitorii trimiși de Stăpânul în Via Sa, sunt Prorocii și Dreptii Vechiului Testament, trimiși de Dumnezeu, dar nu au fost primiți, mulți dintre ei fiind prigoniți și chiar omorâți de fiii lui Israel.

De asemenea, putem înțelege că Via este Biserica lui Hristos, în care El Însuși cheamă și așează pe lucrătorii Săi, adică pe Preoții Bisericii. Temelia este Hristos, „Piatra cea din capul unghiului” care n-a fost luată în seamă de ziditori, adică de poporul lui Israel.

Înțelegem din Sfânta Evanghelie de astăzi, că Dumnezeu ne cere multă responsabilitate, credincioșie, bunătate și ascultare în lucrarea Viei Sale, pe care a sădit-o dreapta Sa, spre a aduce roade vrednice de mântuire.

Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

29 AUGUST - TĂIEREA CAPULUI SFÂNTULUI IOAN BOTEZĂTORUL

Aceasta este ultima mare sărbătoare din anul bisericesc, pentru că pe 1 septembrie începe un nou an bisericesc. Înaintemergătorul și Botezătorul Ioan a fost înaintea Domnului nu numai cu nașterea, ci și cu moartea sa. Așa cum Domnul Hristos a pățit pentru păcatele oamenilor, tot așa și Înaintemergătorul Său a îndurat moartea mucenicească pentru fărâdelegile lui Irod.

Biserica ortodoxă serbează de obicei ziua morții sfinților, adică data trecerii lor la cele cerești. Dar numai Maica Domnului și Sfântul Ioan Botezătorul fac excepție de la această regulă. Biserica a închinat Sf. Ioan șase sărbători: zămislirea lui - 23 septembrie; nașterea - 24 iunie; soborul lui - 7 ianuarie; tăierea capului - 29 august; prima și a doua aflare a capului său - 24 februarie; a treia aflare a capului Sf. Ioan - 25 mai.

Alături de Schimbarea la Față a Domnului și Adormirea Maicii Domnului, Tăierea capului Sf. Proroc Ioan Botezătorul este o sărbătoare cu semnificație eshatologică. De aceea Sf. Părinți au rânduit ca cele trei sărbători să fie prăznuite în luna august, ultima lună din anul bisericesc, ca semn că acest chip al lumii va trece, că cer nou și pământ nou vor fi.

În anul 31, tetrarhul Irod Antipa al IV-lea, fiul lui Irod cel Mare, s-a dus la Roma la împăratul Tiberiu. Oprindu-se în casa fratelui său Filip, se aprinde de patimă pentru soția fratelui său, Irodiada. Aceasta îi făgăduiește că se va mărita cu el dacă se va despărți de soția sa, adică de fiica lui Areta, împăratul Arabiei. Irod Antipa își alungă soția legitimă și, împotriva legii, o ia de soție pe Irodiada. Văzând această nelegiuire, Ioan Botezătorul, păzitorul Legii lui Dumnezeu, îl muștră pe Irod de față cu toți: „Nu ți se cade să ții pe femeia fratelui tău” (Marcu 6, 18)

Irod, deși umilit și indignat, îndemnat și de Irodiada ce voia să-l ucidă pe Ioan, poruncește ca acesta să fie închis în temniță. La ziua de naștere a lui Irod s-a făcut ospăț mare, la care jucând fiica Irodiadei, Salomeea, și plăcând lui Irod și celor ce ședea cu el, acesta, amețit de băutură, îi promite că îi va da orice îi va cere, până chiar la jumătate din împărăția sa. Irodiada și-a sfătuit fiica să ceară capul Sfântului Ioan Botezătorul. Deși nevrând aceasta, Irod poruncește totuși tăierea capului lui Ioan și aducerea sa pe o tîpsie.

Cumplita ucidere nu a rămas fără urmări pentru Irod. Împăratul Areta se răzbuună

pentru nedreptatea făcută fiicei lui, cucerind castelul Maherus și o parte din pământul Iudeii. Apoi Irod pleacă la Roma pentru a obține ca și fratele său, Agripa, titlul de rege de la împăratul Caligula. Dar pentru că împăratul aflase că Irod se unise cu părții împotriva romanilor, pregătind o armată de 70.000 de oameni, Caligula îi ia stăpânirea Iudeii, îi confiscă averea și-l exilează împreună cu Irodiada la Lugdun (Lyon) în Galia și apoi la Ilard în Spania. De altfel, Irod a și murit acolo în mizerie și boală, după ce mai întâi a văzut groaznică moarte a Salomeei.

Ziua Tăierii capului Sf. Ioan Botezătorul este o zi de post. Creștinii postesc în această zi pentru a nu se asemena lui Irod, care, din cauza ospățului fără măsură, a cerut ca Salomeea să-i danseze și drept răsplată i-a oferit capul Sfântului Ioan Botezătorul. Apoi, postim căci vrem ca viața noastră să urmeze vieții înfrânate a Sf. Ioan. Ziua Tăierii capului Sf. Ioan Botezătorul prefigurează Vinerea Patimilor, și precum postim în fiecare vineri, ca zi a răstignirii Domnului, tot astfel se cuvine să postim și în această zi. ❖

Sfinții Adrian și Natalia Taina căsătoriei sfințită prin mucenicie

Model pentru tineri, pildă pentru ridicarea cununii la sfințenie. Căci numai în Dumnezeu ne descoperim rostul pe pământ și menirea noastră. Ne-am obișnuit să gândim limitat, căci viața devine pentru mulți doar o pescuire a plăcerilor, o înrobire în preocupări mici și de multe ori meschine. Cu inteligență, demnitate și curaj, insuflăte de bunul Dumnezeu, putem ridica vălul preocupărilor frivole și limitate, și să tindem la asemănarea cu Dumnezeu.

Vreau să vă pun la suflet, mai ales tinerilor, un model de sfințenie, un model desăvârșit de tineri creștini, care au iubit dincolo de efemer și neputințele omenești, pe Cel care dăruiește mai mult decât ar putea obține sau realiza omul pe acest pământ: un loc în împărăția veșnică. Trăitor în timpul lui Maximian, Adrian, păgân, pretor în Nicomidia, o ia de soție pe Natalia, creștină. Iubindu-se unul pe altul, soția credincioasă pregătește inima soțului ei pentru a deveni creștin. Lucru care se înfăptuiește după ce Adrian asistă la persecuția a 23 de bărbați creștini. Când împăratul află că Adrian vrea să devină și el creștin, îl întreabă: „Ți-ai pierdut mințile?” Iar tânărul Adrian, de numai 28 de ani spune: „Abia acum mi

le-am regăsit.” Este aruncat în temniță și torturat. Neînduplecându-l să-și renege credința, i se îngăduie să plece acasă pentru a-și lua rămas bun de la familie înainte de a fi executat. Poate era și gândul că, văzându-i pe ce dragi, i se va înmuia inima și va renunța la credința creștină de bună voie. Natalia, văzând că Adrian se întoarce acasă, încuie ușa, temându-se că soțul ei s-a lepădat de Hristos și de aceea a fost eliberat. Dar dându-și seama de scopul revenirii acasă, supărarea i se schimbă în bucurie. După ce și-a luat rămas bun de la toată familia, Adrian s-a întors împreună cu Natalia la temniță, dându-i sfaturi ce să facă cu averea sa. Pe drum ea l-a îndemnat să nu se îngrijească de cele pământești, ci să cugete la bunătățile cerești.

După torturi prelungite, împăratul a poruncit ca brațele și picioarele mucenicilor să fie zdrobite cu ciocanul pe nicovală, Adrian și cei 23 de creștini dându-și duhul. După câteva zile de la trecerea lor la cele veșnice, Natalia l-a văzut pe Adrian în vedenie și acesta i-a descoperit că în curând va veni și ea în lumina cerească. Natalia și a dat duhul, alăturându-se soțului ei în împărăția lui Dumnezeu. ❖

1 SEPTEMBRIE

Indictionul sau Noul an bisericesc

La 1 septembrie începe noul an bisericesc. Tradiția de a începe noul an în prima zi de toamnă era comună mai multor popoare biblice, căci recoltele anuale erau în hambare, iar oamenii se pregăteau pentru un nou an agricol. Dar Biserica ne arată că anul nou bisericesc are și o profundă semnificație teologică.

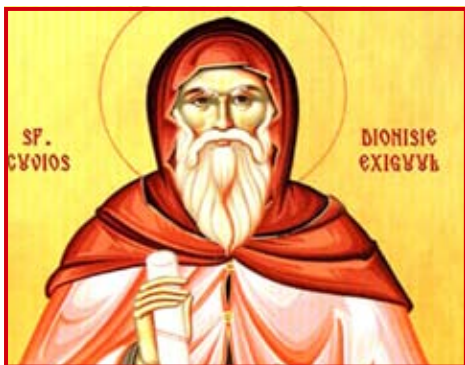
După tradiția iudaică, mai multe evenimente sunt legate de această zi: Arca lui Noe s-a oprit în muntele Ararat după încetarea potopului; Moise s-a coborât din Muntele Sinai cu Tablele Legii; în această zi s-a construit cortul mărturie,

în care a fost pus Chivotul Legii; a fost sfințit templul lui Solomon și tot în această zi arhierul intra o dată pe an în sfânta sfințelor pentru a tămăia altarul. La începutul lunii septembrie, evreii aveau sărbătoarea corturilor, în amintirea celor 40 de ani pe care i-au petrecut în pustie înainte de a intra în pământul făgăduinței.

Începutul anului nou bisericesc la 1 septembrie s-a stabilit pentru toată creștinătatea la Sinodul I Ecumenic de la Niceea. Românii numesc noul an bisericesc indictionul sau indictionul, care înseamnă „arătare” și „poruncă”. Acesta amintește de intrarea Domnului în sinagogă, când a citit cuvintele prorocului Isaia, ce vesteau trimiterea Unsului lui Dumnezeu către popor pentru a-i ușura suferința. Indictionul era de fapt o sărbătoare a Imperiului Roman. Atunci împăratul se arăta poporului, prezenta situația imperiului și comunica diferite informații privitoare la viața publică. Tot la

această dată se plăteau impozitele și soldele soldaților pe anul ce trecuse.

Evanghelia zilei (Luca 4, 16-22) redă începutul activității publice a lui Hristos. În această zi a intrat Domnul Iisus în sinagoga iudeilor și a citit din cartea lui Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor, M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima, să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea, să slobozesc pe cei apăsați și să vestesc anul plăcut Domnului” (Luca 4, 18-19). Domnul Hristos le spune celor ce-L ascultau că profeția s-a împlinit în El. Potrivit tradiției, Iisus a venit la Nazaret pentru a vesti cuvântul lui Dumnezeu la începutul toamnei. Biserica s-a asociat acestei tradiții și a pus începutul ciclului liturgic sau al slăvirii lui Dumnezeu în Biserică prin sfintele slujbe pe durata unui an în aceeași zi care amintește de începutul propovăduirii Domnului Iisus Hristos. ❖

Sfântul Cuvios Dionisie cel Smerit

fără să osândească pe cei care mâncau; mânca rar și atunci lucruri obișnuite, știa să se abțină în mijlocul plăcerilor, la mesele trupești știa să aducă întotdeauna mâncări duhovnicești, dar participa și la conversații nebisericești, răspundea strălucit la orice întrebare și se punea. În el era multă simplitate împreună cu înțelepciune, smerenie împreună cu învățătură, moderație împreună cu talentul de a vorbi, încât se socotea un nimic sau unul dintre cei din urmă slujitori, deși era vrednic, fără îndoială, de societatea regilor.“

La Roma va primi Taina Preoției, cu siguranță până pe la anul 499. Cuviosul Dionisie se va ocupa și de data Sfintelor Paști, o altă problemă a Bisericii Romei. Stabilirea datei pascale fusese încredințată de Sinodul I Ecumenic de la Niceea Bisericii din Alexandria Egiptului, însă romanii se îndepărtaseră de această tradiție. În anul 525, într-o lucrare intitulată „Cartea despre Paști”, Cuviosul Dionisie argumentează adoptarea de către apuseni a datinei alexandrine. Totodată, adaugă o pascalie în completarea Sfântului Chiril cu datele

Sfintelor Paști pentru anii 532-626.

Se știe că Sfântul Dionisie a deprins astronomia în timpul uceniciei la Alexandria. El a propus numărătoarea anilor „de la Întruparea Domnului nostru Iisus Hristos, iar nu de la împăratul Dioclețian, ca până atunci, pentru ca astfel să fie tuturor mai cunoscut începutul nădejzii noastre și pentru ca să apară mai clară cauza răscumpărării neamului omenesc, adică Patimile Mântuitorului nostru.” Era creștină astfel întemeiată a intrat în vigoare la Roma în anul 527, iar până la începutul mileniului al doilea a fost adoptată în toată lumea creștină.

Cuviosul Dionisie cel Smerit „a murit în mireasma sfințeniei” pe la anul 545, în Italia. Numindu-se pe sine „Exiguus”, adică „smerit”, s-a înălțat. Casiodor îi adresa, încă din timpul vieții, cuvinte de invocare, asemenea unui sfânt canonizat: „Să mijlocească pentru noi, el care obișnuia să se roage împreună cu noi, ca să putem fi ajutați acum prin meritele lui, cu rugăciunea căruia am fost întăriți aici pe pământ.” ❖

Născut în jurul anului 470 în Scitia Mică, a ales de tânăr viața monahală în una dintre mănăstirile eparhiei Tomisului. Dorind să studieze teologia mai profund, pleacă în Orient, mai întâi la Locurile Sfinte, oprindu-se îndelung la Mormântul Domnului, apoi în Asia Mică, stabilindu-se la o mănăstire din Constantinopol. Pentru că știa foarte bine greaca și latina, a fost trimis la Roma, unde papa Ghelesie avea nevoie de un traducător pentru canoanele Sinoadelor Ecumenice și scrierile patristice răsăritene. În anul 496 Cuviosul Dionisie ajunge la Roma și intră în Mănăstirea „Sfânta Anastasia”. Pe lângă traduceri, Cuviosul se va ocupa și cu predarea dialecticii la Universitatea Vivarium din Calabria. Acolo l-a cunoscut și s-a împrietenit cu Casiodor.

Un frumos portret al Cuviosului Dionisie a rămas de la Casiodor. Acesta ne spune despre Cuviosul Dionisie că era „de neam scit, dar de obiceiuri întru totul romane, foarte priceput la ambele limbi, cunoscător perfect al Sfintei Scripturi și al Dogmaticii, înțelept și simplu, învățat și smerit, cu vorbă puțină, feciorelnic, blând, plângând când auzea vorbe de veselie nepotrivite, postitor,

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 26 AUGUST - 2 SEPTEMBRIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 26 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 13-a după Rusalii (Pilda lucrătorilor răi) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 29 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Tăierea capului Sf. Proloc Ioan Botezătorul Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 31 august	17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰ 07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfântul Maslu Sfânta Liturghie
Sâmbătă 1 septembrie	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰ 07 ³⁰ -09 ³⁰	Vecernie cu Litie, Acatist Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea morților; Tedeum – Începutul anului bisericesc
Duminică 2 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 14-a după Rusalii (Pilda nunții fiului de împărat) Utrenia, Sfânta Liturghie

SF. IER. VARLAAM, MITROPOLITUL MOLDOVEI ȘI SF. CUV. IOAN DE RÂȘCA ȘI SECU

Despre Mănăstirea Secu, cu ai săi peste 400 de ani de existență, se poate spune că a lăsat pagini generoase în cartea de istorie a neamului, cultura și civilizația românilor având multe a datora personalităților legate de acest loc. Dar mai ales viața duhovnicească de aici a dat sfinți ce și-au găsit locul în calendar: Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț, Sfântul Ierarh Varlaam, mitropolitul Moldovei și Cuviosul Ioan de la Râșca și Secu, episcopul Romanului. Și nu în ultimul rând, file de pateric românesc consemnează aici zeci de călugări cu viață îmbunătățită, mulți sfinți pe care Biserica nu i-a canonizat încă.

Sfântul Ierarh Varlaam, mitropolitul Moldovei

A fost Mitropolit al Moldovei între anii 1632 și 1653. Considerat părintele limbii române literare, a tradus și tipărit mai multe cărți de învățătură ortodoxă. Biserica Ortodoxă îl prăznuiește pe 30 august.

Pe numele de mirean Vasile Moțoc, s-a născut în jurul anului 1580. Provenea se pare dintr-o familie de răzeși din Borcești, sat dispărut situat lângă Târgu-Neamț. Dornic de viață călugărească, și-a îndreptat pașii spre schitul Zosim de pe valea pârâului Secu. A intrat în obștea noii mănăstiri Secu, ctitorie a lui Nestor Ureche și a soției sale Mitrofana, unde deprinde greaca și slavona. Aici a fost călugărit cu numele de Varlaam. Fiind bun povătuitor, a fost numit egumen al mănăstirii, apoi, pentru strădaniile și virtuțile sale, a fost cinstit cu rangul de arhimandrit. Ajunge sfetnic de nădejde al domnitorului Miron Barnovschi al Moldovei în anul 1628 și este trimis în misiune la Moscova și Kiev. La întoarcere, află că domnitorul a plecat la Domnul și se retrage la mănăstirea Secu.

În 1632 este chemat la înalta treaptă de Mitropolit al Moldovei. Noul Mitropolit unea învățătura cu rugăciunea și cuvântul înțelept cu fapta cea bună. În timpul păstoririi învățatului ierarh Varlaam, Mitropolia Moldovei s-a bucurat de mult ajutor din partea binecredinciosului domnitor Vasile Lupu.

Sprijiuit și de Mitropolitul Petru Movilă al Kievului, Sf. Ier. Varlaam înființează prima tipografie românească din Moldova, în anul 1640, pe care o instalează la Mănăstirea „Sf. Trei Ierarhi” din Iași. Mitropolitul a tipărit la Iași mai multe cărți de slujbă și de apărare a credinței ortodoxe, și anume: Cele șapte taine, Răspunsul împotriva catehismului calvinesc, Pravila, Paraclisul Născătoarei de Dumnezeu și altele. Iar lucrarea sa intitulată „Cazania” sau „Carte românească de învățătură la duminicile de peste an, la praznice împărătești și la sfinți mari” (1643) a fost prima carte

românească tipărită în Moldova, numărându-se până astăzi între cele mai de seamă scrieri din istoria vechii culturi românești.

A tradus din limba slavonă, împreună cu câțiva ucenici, lucrarea „Scara” a Sf. Ioan Scărarul. Astfel, egumenul, pe atunci, Varlaam făcea în Moldova primii pași de înlocuire a limbilor străine, greacă și slavonă, cu limba vorbită a poporului. Leastvița (Scara) Sfântului Ioan Scărarul se numără printre primele opere patristice filocalice traduse în limba română.

Vrednicul Mitropolit Varlaam al Moldovei era prețuit și în afara țării, în anul 1639 fiind printre cei trei candidați propuși pentru ocuparea scaunului de Patriarh ecumenic al Constantinopolului.

În timpul Mitropolitului Varlaam a fost zidită frumoasa și renumita biserică a Mănăstirii „Sf. Trei Ierarhi” din Iași, ctitorie cea mai cunoscută a lui Vasile Lupu, care aduce aici în 1641 moaștele Sf. Cuv. Parascheva, datorite domnitorului de Patriarhia Ecumenică de la Constantinopol ca dar pentru plata datoriilor acesteia către turci.

Înțelept apărător al dreptei credințe și al unității Bisericii Ortodoxe în vremuri tulburi, Mitropolitul Varlaam s-a ocupat îndeaproape de organizarea Sinodului de la Iași din anul 1642, care a îndreptat și aprobat Mărturisirea de credință alcătuită de Mitropolitul Petru Movilă al Kievului în 1638.

Pentru întărirea credinței ortodoxe și luminarea tinerilor, Mitropolitul Varlaam l-a îndemnat pe domnitorul Vasile Lupu să întemeieze la Iași în anul 1640 prima școală de grad înalt din Moldova, după modelul Academiei duhovnicești de la Kiev, înființată acolo de Sf. Ier. Petru Movilă. Noul așezământ în care se predă în limbile greacă, slavonă și română, se afla în incinta Mănăstirii „Sf. Trei Ierarhi”.

După pierderea scaunului domnesc de către Vasile Lupu în anul 1653, Mitropolitul Varlaam, doritor de liniște și de rugăciune, se retrage la Mănăstirea Secu, unde în august

1657 se strămută în veșnicie. Cele agonisite în timpul vieții sale le-a dăruit Mănăstirii Secu. A fost înmormântat în zidul de miazăzi al bisericii Mănăstirii Secu. În data de 12 februarie 2007, Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a înscris în rândul sfinților din calendar pe învățatul mitropolit Varlaam al Moldovei, cu zi de pomenire la 30 august.

Sfântul Ier. Ioan de la Râșca și Secu

Născut într-un sat smerit din Vrancea, în familia răzeșilor Gheorghe și Anastasia, rudă a Mitropolitului Varlaam, va fi și el atras de viața monahală. Intră în mănăstirea Râșca, unde va fi tuns în monahism în anul 1630. Se mută apoi la Secu, în fosta chilie a Mitropolitului Varlaam. La ceva vreme este trimis în cetatea Neamț, unde domnitorul Vasile Lupu ctitorise o mănăstire. Aici Sf. Ioan va stăru în nevoiță și învățătură și ar fi botezat-o în 1650 pe fiica armașului Joldea - Cuv. Teodora de la Sihla - fiindu-i și duhovnic. Din anul 1665 va fi egumen în Mănăstirea Secu. Socotit vrednic, va fi hirotonit Episcop de Huși în anul 1667. Timp de șapte ani, cu multe greutate și slujii jertfelnic pe cei păstoriiți, făcând milostenii și mângâind pe cei bolnavi. În această perioadă s-a împrietenit cu Sfântul Dosoftei al Moldovei, aflat pe atunci în scaunul episcopal din Roman, pe care din 1674 îl va ocupa Sfântul Ierarh Ioan. Ca episcop s-a îngrijit de zidirea Mănăstirea Mera. Nu departe se afla și Mănăstirea Vărzărești, la care, până la terminarea noii mănăstiri va aduce câteva maici, printre care și pe Cuv. Teodora. În 1685 Sf. Ioan pleacă la Domnul. Este înmormântat la Secu, lângă Mitropolitul Varlaam, slujba înmormântării fiind condusă de Mitropolitul Dosoftei. Chipul ierarhului a fost pictat în frescele Paraclisului de la Mănăstirea Râșca, biserica Schitului Vovidenia și biserica Schitului Agapia Veche.

Canonizarea Sf. Ier. Ioan de Râșca și Secu s-a făcut de B.O.R. în anul 2008, cu zi de prăznuire 30 august, actul de canonizare cuprinzând și alți 8 sfinți nemțeni. ❖